

[Arnth Jensen.]

Lovforslag, og da det jo helt og fuldt dækker det af det radikale Parti forelagte Lovforslag, kan vi vel forvente, at dette gaar op i Ministerens Lovforslag, saa Sagen hurtigt kan faa sin Løsning.

Endelig vil jeg sige om Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 100 af 4. Marts 1921 om lige Adgang for Kvinder og Mænd til Tjenestestillinger og Hverv, at det jo er en naturlig Konsekvens af Vedtagelsen af det af Kirkeministeren fremsatte Lovforslag, og at vi derfor naturligvis ogsaa kan tiltræde det.

Jeg anbefaler Sagen til hurtig Gang gennem Rigsdagen.

Hvidberg: Jeg maa maaske først over for Medlemmerne gøre en Undskyldning for den mærkelige Stemme, jeg i Dag er i Besiddelse af — jeg er blevet stærkt forkølet.

Det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen omtalte de Drøftelser af denne Sag, som har fundet Sted rundt omkring. Jeg maa sige, at den Nidkærhed og den Optagethed, hvormed Sagen har været behandlet i kirkelige Forsamlinger og Blade, anser jeg i Virkeligheden for et Svaghedstegn. Det forekommer mig, at vi lever i en Tid, hvor vi famler os frem paa saa mange Maader og ikke rigtig kan finde Vej eller kan overskue det, som vi lever i. Under disse Forhold tror jeg mange havde haabet, maaske ogsaa ventet, at der fra en samlet Kirke kunde have lydt et Budskab midt ind i denne Tid, et Budskab, som baade havde Myndighed og Klarhed — og saa er det, som om Kirken har været optaget af saadanne Diskussioner som denne.

Det er jo dog saaledes, at mange politiske Problemer, der slider det danske Folk og splitter det, i Virkeligheden i deres Rod er moralske Problemer, og selv om det ikke er Kirkens Sag at levere Recepter paa Løsningen af politiske Problemer, var det vel i alt Fald muligt, at den fremlagde et Budskab, der ligesom kastede Lys over de store, grundlæggende Linier, efter hvilke vi skal opfatte disse mange vanskelige Problemer.

I den Henseende forekommer det mig, at Kirkens Røst har lydt svagt i denne Efterkrigstid, og man kunde efter min Mening have ønsket, at Kirkens Folk i højere Grad havde beskæftiget sig med disse virkelig store og alvorlige Ting og maaske mindre med Diskussioner om saadanne Emner som dette.

Men for nu at gaa over til selve Sagen vil jeg gerne sige, at den jo nu er traadt ind i et nyt Stade, derved at en Valgmenighed

har indstillet cand. theol. Johanne Andersen til Præsteembede. Jeg tror imidlertid ikke, man kan bedømme denne Sag uden at gøre det i Sammenhæng med, hvad der er gaaet forud, og det vil derfor, forekommer det mig, være rettest at begynde med Tilfældet Ruth Vermehren, som vi jo desværre ikke fik ført til Ende, men maatte slippe forinden.

Situationen for Ruth Vermehren er i Øjeblikket den, at hun fuldt og helt øver Præstegerning i Sundholm Fængsel. Hun forretter Gudstjeneste med Altergang og Daab — som bekendt med biskoppelig Tilladelse — saavel ved den kriminelle som ved den politiske Kvindeafdeling; hun øver Gerning som Sjælesørger, foretager Mæglinger, udtaler sig angaaende Benaadningsansøgninger, underskriver Dokumenter af den ene og den anden Art — udfører i det hele det Arbejde, som paahviler en Fængselspræst. Under disse Omstændigheder forekommer det mig, at det er en Meningsløshed, ja mere: en Utilbørlighed, at man ikke skulde ville give hende den Bemyndigelse og den Hjælp i Gerningen, der ligger i, at man bringer den ydre Ramme om det Embede, hun jo faktisk bestrider, i Orden, og desuden give hende den Frimodighed og Kaldsbevidsthed, som den kirkelige Indvielse og Ordination indebærer. Viceinspektøren ønsker at faa Frk. Vermehren ansat i det Præsteembede, man agter at oprette, og jeg kan ikke se rettere, end at det burde man gøre.

Som jeg fremhævede det her i Foraaret, er Biskoppernes Stilling desværre ikke helt klar. Henvisningen til det reformatoriske Bekendelsesskrift „De schmalkaldiske Artikler“ passer jo ikke rigtig til dette Tilfælde. Naar Biskopperne har tilladt Frk. Vermehren at forrette Daab og tage til Alters, kan de virkelig ikke nægte hende Ordination; det vilde være at give Ordinationen en helt anden Vurdering og Stilling, end den bør have i et protestantisk Kirkesamfund. Hvis Biskopperne totalt og principielt var imod, at Kvinder blev Præster, burde de have sagt til i Tide og paa rette Sted, nemlig derigennem, at de ikke havde tilladt Frk. Vermehren at forrette Daab og Nadver, men blot havde ladet hende være en Slags social Medarbejder, en Forsorgssekretær i Fængselet — eller hvad man nu vilde kalde det. Nu har man imidlertid netop givet hende denne Tilladelse til at forrette Daab og Nadver — „inden for Murene“, siger man. Men nu hører jeg f. Eks. om et Tilfælde, som indtraf den 30. April. Det drejer sig om en Fange, hvis Barn skulde døbes i Sundry Kirke, og som gentagne